

-Estan emparentats «Els déus inaccessible» i «La bellesa de l'home»?

-Tots els meus llibres són un sol i únic llibre; hi ha galeries subterrànies que els comuniquen a tots. En realitat tot és un còs unitari.

-T'interessa la Guerra Civil de forma especial?

-En absolut. Mai n'he parlat. Sí m'interessen els éssers humans sotmesos a una pressió psicològica.

-Serien el mateix les teves novel·les si no hagués existit mai aquesta guerra?

-Seria el mateix, però amb un altre rerafons, el que fa viure el sotragueix existencial.

-A aquests moments En Blai Bonet i tu estau triomfant per tot arreu. Creus que hi ha d'altres escriptors mallorquins de la vostra generació que mereixen ser reivindicats?

-Al nivell en que ho és En Blai, no.

Sense la Guerra Civil les meves obres serien el mateix, però amb un altre rerafons.

-Quan escrius, què és el més important?

-Dir veritats, i dir-les ben dites.

-I que són veritats en literatura?

-Les veritats són relatives, són aproximacions a les veritats dignes de ser inventariades.

-Et consideres un escriptor lent?

-Més que lent, lentíssim; som un verdader llimac. Una novel·la com «Els déus...», d'unes cent vint pàgines, m'ha costat quatre anys.

-El que vol dir que també ets pacient.

-Efectivament.

-Fas comptes presentar-te a algun certamen literari?

-Mai, mai... me pareix falt d'ètica quan has guanyat un premi important, com el Sant Jordi o el Josep Pla, presentar-te a més premis, si no és per vanitat, afany de notorietat o purament pels diners. S'ha de deixar pas a les persones joves que venen darrere, han de trobar portes obertes.

-Escrius tal com apareix als teus llibres o has de passar pel sedit d'un corrector català que et transforma expressions al català?

-Totes les editorials tenen corrector d'estil. Actualment no em toquen

Escriuent som lentíssim, un verdader llimac.

res com no sia una errada ortogràfica, però jo sé com donar gràcia a una expressió amb una heterodòxia o deformació gramatical.

-M'han dit que prepares un altre llibre de selecció de poetes joves manacorins. Concretament es diu que són nou els seleccionats. És possible que Manacor doni tants de poetes?

-La col·lecció El Turó és de poetes joves més o menys manacorins, tots ho són d'alguna forma. Estic esperant poder treballar en una segona antologia de poetes joves manacorins, seria el número vint-i-cinc d'El Turó.

-Què es pot esperar de dos autors joves manacorins, als qui ja has publicat un llibre, com són En Gabriel Galmés i En Jaume Capó?

-Se pot esperar molt ja que reuneixen condicions magnífiques. A part, ja han triomfat i esperar que encara ho facin de forma més sonada.

Tots els meus llibres són un únic llibre.

-I per acabar al Barça, qui l'arregla?

Miquel Àngel potser no esperava aquesta pregunta i somriu.

-Per contestar a aquesta pregunta necessitaria tres planes, ja que no es pot resumir fàcilment. He meditat molt sobre el tema -el nostre entrevistat és un seguidor apassionat del F.C. Barcelona- i per resumir-lo et diria que els problemes del Barça venen de la seva pròpia grandesa. Té els mateixos problemes que fan que no es puguin construir avions a partir d'un cert tamany, ja que tot ha de tenir un equilibri i el Barça té elefantiasis. Però, per molts de disgusts i problemes, per raó de fidelitat a la sang, Visca el Barça als moments bons i dolents. És l'únic equip del món que m'apassiona realment veure'l jugar.

**Antoni Tugores
Fotos: Pep Blau**

Teatre

Ja ha començat la II Mostra

Amb un parell de dies de retard, divendres dia 29 tenia lloc al Teatre Municipal la representació de la primera obra, **El malalt imaginari** de Molière. Dimarts dia 3, tocava el torn a **El fantasma de Canterbury** de Oscar Wilde. Abans de passar a comentar aquestes dues obres, repetirem les que manquen a representar ja que, com deïem, hi ha hagut un canvi d'horaris:

Dia 4, 5 i 6, s'hauran representat aquestes tres obres: **El vestit de l'emperador**, **Pep el maquinista i la rateta presumida** i —encara avui a les 20'30 sou a temps a veure-la— **Les armes de bagatel·la**. Dia 9, podreu veure **El mercader de Venècia**; dia 12, **Els óssets**; dia 13, **A Barcerola fan ballades**; dia 17, **Entremesos** i, dia 20, clourà la mostra **El fantasma del castell**.

EL MALALT IMAGINARI

Director: Pep López.

Amb un repertori íntegrament femení (car no podia ser d'altra manera), el col·legi de La Caritat posava sobre les fustes aqueste famosíssima obra de l'immortal Molière; clar que amb alguns **arranjaments** de Pep López de cara a llevar-li una mica de solemnitat i afegir-li encara més situacions divertides. En total, eren tretze actrius, i pel que fa a la representació en general, podem dir que tant el director com el repertori se'n poden sentir ben satisfets, car els sortí ben arrodonida. Parlant ara d'aquestes concretes, cal remarcar l'excel·lent interpretació del malalt, la perfecció de les escenes on l'important eren les gestos i no les paraules així com també la bellesa i la versemblança del decorat, bastit a corre-cuita, segons em digueren. L'argument és la història d'un home que es creu estar malalt, i que fins i tot anota meticulosament les medicines i les lavatives que li recepta el metge Purgot. Aquest «malalt» té una filla, la qual vol casa amb un fill també metge del metge Purgot. Aquesta filla, emperò, estima un altre jove que no té res a veure amb la ciència mèdica. El pare mirarà d'esposar-la amb el jove Purgot ja que ell, egoista, el que vol és tenir sempre un metge a prop per a que se'n cuidi d'ell. A partir d'aquí, se

succeeixen un seguit d'embolics bastant divertits dels quals en sortirà el desenllaç de la història. Un desenllaç feliç.

EL FANTASMA DE CANTERBURY

Director: Rosa

Obra que, com l'anterior, ha sofert unes voluntàries i lleugeres modificacions per tal de fer-la més planera als ulls dels al·lots.

D'aquesta obra crida l'atenció especialment l'atmosfera de terror que envolta un bon grapat de les situacions que esdevenen en un vell castell amb fantasma inclòs. Aquesta atmosfera de terror de què parlàvem consisteix en un esplèndid joc de

llum i so: llamps i campanades, música de terror. Els al·lots s'ho passen bé especialment perquè pogueren contemplar un fantasma del tot desmitificat, fins al punt que era poruc de les bromes que li feien els fills de la família que havia anat a instal·lar-se al seu castell. Finalment el fantasma, tristoï, decideix «confessar-se» amb Virgínia, una de les filles. Aquesta, gentil ella, l'ajudarà amb el que ell més desitjava: entrar al Jardí de la Mort. Amb la desaparició del fantasma i l'aparició de la filla que havia desaparegut tot preocupant els seus pares, es posa fi a aquesta terrorífica i divertida història.

Jaume Galmés